

PRETISAK IZDANJA STRAŽARSKE KULE: 15. LIPANJ 1909

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po BIBLIJSKOM I TRAKTATNOM DRUŠTVU STRAŽARSKE KULA, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima. Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, Verbi Dei Minister (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, Sluga Božanske Riječi. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim. Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao Otkupninu [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11 15; 2. Pet. 1:5 11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5 9,10) Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20 22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo

uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5 – 8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19 23; Iza. 35

SVEZ. XXX 15. LIPANJ BR. 12

A.D. 1909 - A. M. 6037

Sadržaj

"Imam mnogo naroda u ovom gradu".....	552
„Ohrabrite se”.....	554
Pastoral svetog Pavla u Solunu.....	555
„Gledajte da nitko nikome ne uzvrati zlo za zlo”.....	559
„Neprestano se molite”.....	561
„Duha ne gasite”.....	560
Još malo (pjesma).....	563
Azija je čula riječ Gospodnju.....	563
Otvrdnuli i ne vjeruju.....	564

"IMAM PUNO NARODA U OVOM GRADU"

— [DJELA APOSTALSKA 18:1-22](#) .—1. KOLOVOZA.—

Ključni tekst:—"U svijetu ćete imati nevolju; ali hrabri budite, ja sam pobijedio svijet."— [Ivan 16:33](#) .

SV. PAVAO se samo kratko zadržao u Ateni, jer ga je Gospodnja providnost vodila u Korint. Sila je neko vrijeme ostao u Bereji, a Timotej u Solunu, a kasnije se vratio u Filipe. U međuvremenu je sveti Pavao bio očito znatno oboren. Njegova poslanica Korinćanima, napisana kasnije, jasno implicira njegovu malodušnost i moguću bolest. Napisao je: "Bio sam s vama u slabosti i strahu i velikom drhtanju." ([1. Korinćanima 2:3](#) .) Njegova teška iskustva u Filipima, njegov mali uspjeh u Ateni, vitkost njegovog novca i njegova potreba za zajedništvom, pridonijeli su da bude prilično potišten, i on nas obavještava da ga je Gospodin ohrabrio s vizijom. Ubrzo po dolasku u Korint našao je Akvilu i Priscilu njegovu ženu. Bili su izrađivači šatora, a budući da je to Pavlov zanat (kako je svaki židovski mladić morao naučiti zanat), on je boravio i radio s njima. O tom razdoblju svoje nevolje napisao je Solunjanima: "Zato smo se, braćo, vašom vjerom utješili u svoj svojoj potištenosti i tjeskobi." ([1. Solunjanima 3:7](#) .) A kasnije je o svom iskustvu pisao Korinćanima, rekavši: "Sve do ovog časa i gladujemo i žeđamo, i goli smo i izudarani, i bez stalnog smo boravišta, i trudimo

se radeći svojim rukama. Pogrdivani blagoslivljamo; progonjeni podnosimo, oklevetani tješimo. Postali smo kao smeće svijeta, izmet svih sve do dana današnjega." — [1 Kor. 4:11-13](#) .

Mnogi od nas mogu pronaći pouku u iskustvima sv. Pavla. Ako je Bog dopustio da bude u oskudici, da bude vrijeđan, klevetan, ugnjetavan - ako su mu bila potrebna takva iskustva kako bi izvukli ono najbolje što je u njemu i kako bi njegove poslanice bile korisnije Crkvi, vjerojatno Gospodinovo postupanje s nama ponekad može imati isti cilj u pogledu - našu pripremu za daljnju korisnost u njegovoj službi.

PAVAO JE BIO PRITISNUT U DUHU

Bez obzira na sva njegova obeshrabrenja i činjenicu da je njegov rad oko izrade šatora jedva bio dovoljan da mu osigura stvari pristojne i časne, nikada nije zaboravio da je njegovo glavno životno poslanje propovijedanje Evanđelja. Ako ga je zarađivanje za svagdašnji kruh ometalo u propovijedanju tijekom tjedna, on je barem subotnje dane uzimao za važniji posao kada je mogao doći do židovske zajednice. Čitamo da je raspravljao s njima u sinagogi svake subote. Ali očito je bio pod određenom mjerom ograničenja i nije govorio svojom uobičajenom smjelošću i žestinom, možda zbog nedostatka moralne potpore, koja je kod svih važan čimbenik, a mnogima bitan. Ali konačno su stigli Sila i Timotej, donoseći sa sobom ne samo dobro zajedništvo i ohrabrujuće vijesti iz Bereje, Soluna i Filipa, nego i, kako nam Apostol govori, dar - vrlo vjerojatno od Lidije, prodavačice purpura, za koju se pretpostavlja da

je bila u ugodnim okolnostima. Učinak tih poticaja je naslućen. Pavao je bio pritisnut u duhu - osjetio je svježnu snagu koja ga je tjerala da još energičnije predstavi svoju poruku i dovede stvari do fokusa i krize u sinagogi. Nakon što je svjedočio s velikom smjelošću i otkrio da većina sinagoge odbija njegovu poruku, sveti Pavao je sam izazvao krizu otresajući svoju odjeću kao da ne želi ni prah s njih skinuti, govoreći onima koji su se protivili i hulili: "Vaša krv na vaše vlastite glave. Ja sam čist. Od sada ću ići k poganima." Postoje trenuci kada je odlučnost apsolutno neophodna, čak iako uzrokuje podjele među onima koji tvrde da služe istom Bogu. Postoje trenuci kada se mnogo više dobra može dobiti na taj način nego nastavkom pod nepovoljnim uvjetima.

Isto vrijedi i danas. Ulje i voda se neće pomiješati, a vrijeme potrošeno na njihovo miješanje je uzalud izgubljeno. Kada se očituje jasna gorčina i mržnja, kao u ovom slučaju, bolje je povući se. Ali ni Apostol ni mi ne bismo priznali ispravnim ili uopće dopuštenim da se Gospodinov narod svađa i vrijeđa jedan drugoga zbog sitnica nedostojnih razmatranja. Otresanje prašine nije bilo samo ono što je naš Gospodin predložio, već običaj tog vremena, kao upozorenje, da je apostol osjećao da je ispunio cijelu svoju dužnost i prepustio odgovornost na njihova vlastita pleća.

Učinak je bio dobar na dva načina. To je pomoglo Krispu, upravitelju sinagoge, da zauzme odlučan stav, jer bi inače mogao zastati u svom duhovnom razvoju. Krisp se odlučio za Gospodina Isusa i zauzeo svoj stav s apostolom i nekolicinom drugih. Drugo, činjenica da su Židovi odbacili apostola i njegovu poruku skrenula bi pozornost pogana posebno na

njegovo Evandjelje. A neki od njih su već povjerovali. Novi su se sastanci održavali u domu Justa, pobožnog čovjeka koji je stanovao u blizini sinagoge. Stoga će Pavlova poruka u sinagogi stalno podsjećati Židove dok su prisustvovali bogoslužju u sinagogi i biti stalni poziv da dođu i čuju više o ispunjenju proročanstava u Isusu. Rezultat je bio da je značajan broj Korinćana prihvatio Božju milost i krstio se, simbolizirajući tako svoje posvećenje. Naučimo i mi da protivljenje nije nužno štetno za Gospodinovu stvar. Slobodno se može reći da je najopasnije stanje stagnirajuće.

Očito je Gospodin vidio da je njegov sluga Pavao u to vrijeme trebao neko posebno ohrabrenje i stoga je odobrena druga vizija u kojoj mu je rečeno: "Ne boj se, nego govori i ne šuti; jer ja sam s tobom i nitko neće krenuti na tebe da ti naškodi, jer imam mnogo naroda u ovom gradu."

Kakav nam to uvid daje u Božanski nadzor nad evanđeoskom porukom i njenim slugama! Kako nas ove riječi podsjećaju na obećanje da Gospodin neće dopustiti da budemo kušani više nego što možemo podnijeti, nego će sa svakom kušnjom pružiti i izlaz! To viđenje i njegova poruka, možemo biti sigurni, nije bila samo za apostola, nego i za nas i za sav narod Gospodnji od tada do danas. Isti je Bog bogat svima koji ga zazovu i sposoban je zaštititi i izbaviti sve svoje sluge i dopustit će im samo takva iskustva za koja njegova beskonačna mudrost vidi da će biti korisna za njegovu stvar, te će svojim slugama osigurati mnogo više prekomjernu i vječnu težinu slave.

Gospodinova izjava da je imao mnogo naroda u Korintu također nas uči lekciji. To pokazuje da

Gospodin poznaje srca svih - i da brine, ne samo za svoje svete, nego i za one koji još nisu čuli i primili njegovu milost, ali čija su srca u povoljnom stavu poštenja, iskrenosti. S tim u vezi dolazi nam još jedna lekcija. Moramo zapamtiti da je Gospodin sam svoj nadzornik misija i da je sposoban i voljan voditi svoje posvećene slugе, ne samo u pogledu smjera i mjesta službe, već i u pogledu vremena koje će im preostati da ostvare njegovu volju i karakter iskustava koja će im biti neophodna kako bi na najbolji način ostvarili njegove namjere. Što više naša vjera može shvatiti ovu situaciju, više se možemo osloniti na Gospodina i koristiti njegovu mudrost umjesto vlastite; to ćemo biti uspješniji kao njegove slugе; i što sretniji i zadovoljniji; jer shvaćamo da sve stvari rade zajedno za naše dobro i za sve koji su njegovi, podvrgnuti njegovoj vodećoj skrbi.

GODINA I ŠEST MJESECI POUČAVANJA

Korint je dobio nadimak Svjetski sajam taštine, jer je bio središte lakomislenosti, traženja užitaka, itd. Pripisuje mu se da je bio jedan od najrazuzdanijih i najrasipnijih gradova svog vremena. Može nam se isprva činiti vrlo čudnim da bi ovaj najpodliji od velikih gradova dao veće duhovne rezultate od bilo kojeg drugog, tako da bi Gospodin posebno istaknuo da ondje ima "mnogo naroda" i da bi providno zadržao svog veleposlanika tamo godinu dana i pol, dok mu je na drugim mjestima bilo dopušteno ostati samo nekoliko dana ili nekoliko tjedana. Čini se da je filozofija stvari sljedeća: vanjski moral često vodi do farizejskog duha samopravednosti, koji je najpogubniji i smrtonosni neprijatelj istinske pravednosti. S druge strane, gdje se grijeh jasno ističe, on ima odbojan učinak na čiste srcem, na sve koji ljube pravednost, i čini se da ta odbojnost prema zlu priprema takva

srca još bolje za istinsko posvećenje Gospodinu i za njegovu poruku. Ova teorija vrijedi, barem kada je riječ o misionarskom radu u Korintu, za razliku od onih na mjestima s puno ugleda.

Pouka za nas u vezi s tim je da trebamo biti na oprezu u našim vlastitim srcima protiv ovog samopravednog duha vanjskog poštivanja, kojemu nedostaje istinska svetost, istinsko posvećenje. Nije li u tom smjeru Gospodin našao grešku jednoj od sedam Crkava, rekavši: "Budući da si mlak, nisi ni hladan ni vruć, izbljuvat ću te iz svojih usta? Jer govoriš: Bogat sam i obogatio se dobrima i ništa ti ne treba; a ne znaš da si bijedan i bijedan, i siromašan, i slijep, i gol." ([Otk 3:16,17](#).) Ovo je optužba našeg Gospodina protiv sadašnjeg stanja Crkve, tako bogate zemaljskim prednostima, tako bogate duhovnim prednostima, tako samozadovoljne. Budimo na oprezu da nas na bilo koji način ili u bilo kojoj mjeri ne obuzme takva mlakost i ne dođemo u Božju nemilost.

"OHRABRITE SE"

Riječi našeg Gospodina u Ključnom tekstu trebale bi nas utješiti, kao što su tješile njegov narod u proteklih osamnaest stoljeća: "U svijetu ćete imati nevolju, ali hrabri budite; ja sam pobijedio svijet." Nema naznaka da možemo izbjeći slične nevolje. Doista, ako izbjegnemo Kristove patnje, bit ćemo uskraćeni za udio u njegovoj slavi koja dolazi. Stoga ne bismo trebali željeti pobjeći od nevolje, nego radije hrabro nastaviti; ipak, ne previše hvalisavo, ne previše hrabro, već u krotkosti, u strahu, u povjerenju u Gospodinova obećanja da je on pobijedio i može nam pomoći u času kušnje, i učinit će to ako samo ostanemo u njegovoj ljubavi i tražimo njegovu zaštitu. S obzirom na ovu obećanu pomoć, potiče nas se da "budemo

dobre volje." "Veći je onaj koji je za nas od svih koji su protiv nas." Ne samo da će pobjeda biti naša, nego, više od toga, već je naša. "Ništa te nikako neće povrijediti." Ono što se drugima može činiti štetnim za nas, mora pod Božanskim nadzorom proizvesti blagoslove.

PASTORAL SV. PAVLA U SOLUNU

— 1. [Sol. 5:12-24](#) - 8. KOLOVOZA -

Ključni tekst:—"Pazite da nitko nikome ne vraća zlo za zlo; nego uvijek slijedite ono što je dobro."— redak 15 .

OVO bi se moglo nazvati lekcijom o izgradnji karaktera. Napisana je iz Korinta tijekom godinu i pol dana u kojima je sveti Pavao radio sa svojim suradnicima u potonjem gradu, kao što je detaljno opisano u našoj posljednjoj lekciji. Prvoj poslanici Solunjanima, čiji je dio naša lekcija, pripisuje se da je prvi od novozavjetnih spisa koji su došli do nas, 52. godine.

Poslanica je vrlo očinska, vrlo nježna i puna ljubavi. Kad se sjetimo da su vjernici kojima se govorilo samo "djeca u Kristu" mlađa od godinu dana, skloni smo se čuditi što ih je apostol smatrao pripremljenima za poučavanje na tako visokoj razini. Ali činjenica je da je Kristova stvar bila vrlo nepopularna zbog čistoće svoje poruke, jer nije predstavljala nikakvu usporedbu sa svjetovnim duhom i jer je pozivala na potpuno posvećenje, ne samo srca, nego i

svakodnevnog života, volji Božjoj i njegovim providnostima.

Prisjetimo se okruženja ove poslanice. Manje od godinu dana prije njenog pisanja, Apostol i Sila stigli su iz Filipa u modricama i iscrpljeni, zasigurno, kao rezultat svojih iskustava u nemirima te od batina i drugih teških iskustava povezanih s tamnicom u Filipima. Ostaje zapamćeno da su u Solunu imali mir, ali kratko vrijeme, tijekom kojeg su navijestili Evanđelje Božje milosti. Apostol je tada bio prisiljen ponovno pobjeći, ali je kasnije čuo od vjernika u Solunu preko Sile i Timoteja. S očinskom ljubavlju pokušavao je nekoliko puta ponovno posjetiti vjernike, ali je uvijek bio providonosno spriječen. Možda su te zapreke dovele do pisanja ove poslanice, za njih korisnije, kao i za sav narod Gospodnji diljem svijeta tijekom osamnaest stoljeća. Tako Božje providnosti "suraduju na dobro onima koji ga ljube." Nakon što je vjera poučena i razvijena kroz divne lekcije Božje Riječi, ona postaje čvrst temelj za mir i radost, utjehu i odmor u svim uvjetima.

RIJEČ KARAKTER ZNAČAJNA

Riječ karakter na grčkom potpuno je ista kao i na hrvatskom. Izvorno je to bio naziv dat kiparskom alatu — dljetu za oblikovanje korištenom u razvoju grčkih kipova. Postupno se značenje riječi proširilo kako bi uključilo ne samo korišteni alat, već i proces izrade alata, formiranje ili oblikovanje skulptura. Postupno je počeo označavati i osobitosti ili karakteristike nekog skulpturalnog djela. Riječ je danas u svojoj hrvatskoj upotrebi dosegla još viši nivo i povezuje se s Božanskim karakterom, koji je savršen primjer, i s čovječanstvom koje posjeduje više ili manje božanskih karakteristika.

Kad sveti Pavao piše u [Hebrejima 1](#) . da je Krist "točna slika" Očeve osobe, izraz "točna slika" na grčkom je riječ karakter. Kako je lijepa misao da je naš Gospodin Isus, preko kojega je Otac govorio čovječanstvu, objašnjavajući svoju Pravdu i svoju Ljubav i svoju pripremu za naše pomirenje - ovaj bio izrazita slika, karakterna sličnost nebeskog Oca, pun milosti i istine! Niti nam se čini čudnim da je Otac, pozivajući "malo stado" da sunasljeđuje s Otkupiteljem u slavi, časti i besmrtnosti, odredio, predodredio, da svi prihvatljivi, "izabrani", moraju biti prilagođeni obličju svoga dragog Sina, koji je bio karakterna oblička njemu samome. Zaista će postojati divna obiteljska sličnost u ovoj Božanskoj obitelji— Otac, Sin i Zaručnica, Janjetova žena! Tko je dovoljan za te stvari? Tko je dostojan takvog uzvišenja? Zasigurno oni koji to žele postići moraju odbaciti svaki teret, svaki grijeh koji ih opsjeda, i moraju ustrajati u velikom djelu ovladavanja samim sobom i razvijanja karaktera - jedine vrste karaktera koju Bog može odobriti i nagraditi.

Kao što kipar prvo mora imati ideal u svom umu prije nego što ga može slijediti i isklesati sliku iz neobrađenog kamena, tako i mi moramo prepoznati pravi ideal života i zatim ga slijediti svim srcem, nepokolebljivom voljom. Koliko je, dakle, važno da pred našim umovima imamo prave ideale; da imamo svrhu u životu; da to bude plemenita svrha visokog standarda! Ovdje je vrijednost Kristovih doktrina, učenja Svetoga Pisma. Oni pred Božji narod postavljaju najistinitiji i najplemenitiji ideal i tako pomažu učenicima Kristove škole u postizanju viših i veličanstvenijih rezultata nego što bi im inače bilo moguće.

Rečeno je da je svaki čovjek kipar svoje karijere. U velikoj mjeri to je istina, ali s Kršćaninom je

drugačije. On se predaje Gospodinu i Gospodin se obvezuje djelovati u njemu "i htjeti i činiti njegovu volju." Nadalje, kao što je zapisano, "Mi smo njegovo djelo." Istina, Gospodin ne čini djelo u nama bez naše suradnje; ali u našem slučaju on je glavni ili nadzornik, a mi smo pomoćnici koji surađuju s Bogom za postizanje onoga što je on pred nas postavio kao svoj ideal, svoj dizajn za nas. Veličanstvene slike postavljene pred nas u nadahnutoj Riječi – sudjelovanja u Božanskoj prirodi i dionika, sunasljednika s našim Gospodinom i Otkupiteljem – tako su transcendentno svijetle da nas preplavljuju; niti smo u stanju spoznati njihove pojedinosti osim dok, sve više i više, postajemo preobraženi obnovom naših umova, Duhom Istine.

MODEL NAŠE LEKCIJE

Uzor ili ideal ove karakterne pouke nalazimo u završnim **stihovima (23,24)** . Ovdje nam Apostol predstavlja vrhunac kršćanskog karaktera, koji nam prethodni stihovi govore kako postići. On kaže (RV): "Sam Bog mira neka vas potpuno posveti i neka vaš duh, duša i tijelo budu očuvani cijeli, bez krivnje, za dolazak Gospodina našega Isusa Krista"; "Vjieran je onaj koji vas poziva, koji će to i učiniti." Drugim riječima, ovaj uvjet potpunog posvećenja je Božanski ideal pred vama i Bog će ga dovršiti u vama ako budete samo slijedili propisane upute. Nakon toga, svaki udarac maljem i dljetom samokontrole i iskustvo postupno će nas preobraziti i oblikovati prema karakteru sličnom našem Gospodinu.

"Skulptori života smo mi dok stojimo

S našim neodjevenim dušama pred sobom;

Čekamo čas po Božjoj zapovijedi

Naš ideal dolazi pred nas.

"Ako za njim žudimo, tada, na popuštajućem kamenu

S mnogo oštrih rezova,

Njegova će nebeska ljepota biti naša vlastita,

Naša životna blažena vizija!"

NAD TOBOM U GOSPODINU

"Molimo vas, braćo, da poznajete one koji se trude među vama, koji vas nadziru u Gospodinu i opominju vas."

Dok je Sveto Pismo vrlo specifično za očuvanje slobode savjesti za sav Gospodinov narod, i dok nas uvjerava da u Kristu nema ni muško ni žensko, ni rob ni slobodni, nego da su njegovi posvećeni "svi jedno" u njemu, njegovi članovi, unatoč tome ono jasno postavlja pred nas misao da je Bog nadzornik nad poslovima svog naroda i da će njihov prosperitet proizaći iz njihovog cijjenja Gospodinovog poglavarstva i njihovog priznavanja onih koje je Bog "postavio u Tijelo" — apostoli, proroci, pastiri i učitelji, pomoćnici, itd. Gospodinov narod su svi djeca Božja koja posjeduju "slobodu kojom Krist oslobađa," ali nam on nije dao slobodu da griješimo, već slobodu od grijeha, njegovog ropstva, njegove nevolje. Ovi oslobođeni, uvedeni vjerom i posvećenjem u Božju obitelj, trebaju shvatiti da je Očeva kuća i sve njezino uređenje pod prvim nebeskim Zakonom – poretkom. Oni najprije moraju naučiti dragovoljno i rado podložiti se ovom redu kao uvjetu pod kojim mogu prebivati u Božanskoj ljubavi i naklonosti i sudjelovati u obiteljskim blagoslovima. Zanemare li to učiniti, nikada ne

mogu napredovati u dubljim i duhovnijim stvarima tog kućanstva, ali, kao nevještoj i neobuzdanoj djeci, neće im biti dopušteno da idu dalje od dječje sobe.

Priznavanje Gospodina i promatranje njegova vodstva kroz njegovu Riječ i njegova obećanja omogućit će Gospodinovu narodu da razlikuje one koje je postavio nad njima u Gospodinu. Dok, dakle, u božanskom redu, Crkva treba izabrati svoje vlastite službenike, starješine, đakone, pastore, svaki član treba "ispružiti svoju ruku" pri glasovanju, ne samo prema vlastitoj prosudbi, već prema svom razumijevanju Božanskog suda ili volje. Ako se, dakle, u Gospodinovoj providnosti, naše poimanje stvari ne ostvaruje; ako je, prema poštenom razumijevanju i glasovanju, netko postavljen nad Crkvom suprotno našem poimanju Božanske volje, trebamo biti pokorni i surađivati s takvima koliko god možemo; jer prepoznajući Božansku mudrost i moć trebamo shvatiti da volja većine posvećenih treba biti prihvaćena kao Božanska volja. Ako se ponekad čini da Gospodin dopušta da stvari u Crkvi idu protivno njezinom najvišem interesu, ne trebamo se bojati, nego mu povjeriti sve i zadovoljiti se potpunim i slobodnim izražavanjem našeg suda o volji Gospodnjoj, gledaju li drugi s nama oči u oči ili ne.

Apostol u našoj lekciji uzima zdravo za gotovo da Crkva djeluje na uredan način i da je u ime Gospodina postavila neke od njih da budu nad njima u Gospodinu - da imaju nadzor i mjeru kontrole interesa djela. Apostol potiče da se oni poznaju, da se priznaju, ne samo osobno, nego u svojstvu službenika u Crkvi i Božjeg imenovanja kroz Crkvu. Od njih očekuju opomene. Trebaju shvatiti da kao vjerne sluge

moraju bdjeti nad interesima Crkve. I svi koji ljube Gospodina i Istinu trebaju nastojati baciti što manje poteškoća na njihov put i trebaju učiniti sve što je u njihovoj moći da podrže njihove opomene i ispravan utjecaj. Ovi izabrani sluge trebaju raditi među braćom, kao i opominjati ih. Služba Crkve nije samo počasna. Riječ službenik označava slugu i ispravna je i puna značenja—i punijeg značenja nego što mnogi primjećuju.

Nastavljajući, Apostol potiče: "Cijenjujte ih vrlo visoko u ljubavi poradi njihovih djela." Ne dopustite nikakvom suparništvu duha da uđe kako bi u vašem vlastitom srcu i u drugima stvorilo korijen gorčine. Ne dopustite da nijedna ružna riječ kritike ne padne s vaših usana protiv bilo kojeg službenika Crkve. Naprotiv, cijeni ih, poštuju ih, kako njihov položaj zahtijeva, jer oni u određenoj mjeri predstavljaju Gospodina. I častite ih u omjeru koliko njihov trud ljubavi u Crkvi izgleda zaslužuje. Dakle, što je više nalik Kristu, to će biti više voljen.

Nadalje, sveti Pavao potiče: "Budite u miru među sobom." Zašto ne? Zašto je uopće bilo potrebno sugerirati mir, slogu među onima koji su ostavili svijet iza sebe, nazvali se Kristovim imenom i okupili se kao sljedbenici Kneza mira? Što bi trebalo smetati njihovom miru? Zasigurno je svaki od njih morao iz iskustva znati nešto o svjetskoj svađi i zbrci. Kao ovce, svaku su od njih vukovi donekle zabrinuli ili barem ugrozili. Nakon što su se okupili, zašto ove zabrinute ovce ne bi imale odmor i mir i radost i utjehu pod Sinom Velikog Pastira i njegovim postavljenim podpastirima nad njima u Gospodinu? Ovo je idealan mir, ljubav, harmonija. Naravno, ne mir pod svaku cijenu, ne harmonija pod svaku cijenu, već mir i harmonija jer su božanski standardi dobro

podržani u Tijelu Kristovom i jer je glas Učitelja poslušan pri odabiru starješina, đakona, itd. .; jer su svi nastojali upoznati Gospodina, upoznati njegovu volju, upoznati one koje je postavio nad njima u Crkvi; jer svi slušaju glas pastira i bore se protiv sebičnog duha riječima i djelima.

OPOMENI NEUREDNE

"A mi vas potičemo, braćo, opominjite neuredne, hrabrite malodušne, podupirite slabe, budite dugotrpiljivi prema svima." Moramo pretpostaviti da se ovim riječima apostol obraća cijeloj Crkvi i da neka obilježja ovog poticaja pripadaju posebno izabranim predstavnicima Crkve – starješinama. Iako je istina da bi svaki član Tijela Kristova mogao ispravno opomenuti bilo kojeg brata, ohrabriti onoga slabog srca, pružiti pomoć slabom i biti strpljiv prema svima, ipak neke od ovih dužnosti pripadaju posebno izabranim starješinama - treba ih birati s obzirom na činjenicu da su napredniji u znanju i karakteru, "Starija" braća. Mlađa braća, braća koja Crkva nije posebno odredila kao "starješine," doista bi trebala osjećati interes i brigu, ali bi trebali biti vrlo oprezni u pogledu opominjanja neurednih, shvaćajući da je Crkva posebno imenovala neke za starješine - braću, i da se posebno na te takve dužnosti pravilno prenese. Čak i kada je neurednom potrebno ispravljanje, potrebno je to učiniti mudro, inače može biti više štete nego koristi. Mnogi od Gospodinovog dragog naroda trebaju naučiti ovu lekciju i suzdržati se kako ne bi neuredno radili na stvarima za koje je drugi određen prema Božanskim propisima.

Već smo istaknuli da se riječ "Stariji" odnosi na duhovni razvoj, a ne na tjelesne godine. Kao što je, na primjer, Timotej, iako mladić, bio starješina u Crkvi. Dakle, u ovoj mladoj Crkvi u

Solunu, iako nitko od njih nije dugo bio u Istini, neki su bili sposobni služiti drugima kao "nadglednici, da pasu stado Kristovo."

Primijetite mudrost Gospodinove naredbe preko Apostola. Bilo je za mir, ali ne za mir pod svaku cijenu. Trebalo je opomenuti neposlušne, anarhiste. Malodušne je trebalo ohrabriti. Slabima je trebalo pomoći. I svaki je član Tijela trebao nastojati biti strpljiv, dugotrpljiv prema svakom drugom članu. Kako je lijepa slika! Kako je velik ideal Crkve s apostolskog stajališta, božanskog stajališta, našeg stajališta!

Svaki od nas radi sve više i više prema ovim ciljevima. Prisjetimo se da, dok Gospodin postupa s nama kao pojedincima, on također postupa s nama zajedno. Dok treba razvijati, oblikovati i brusiti Kristolikost u svakome od nas pojedinačno, istu misao treba sačuvati u vezi s Crkvom kao cjelinom. Nitko ne živi za sebe niti umire za sebe i nijedan član Kristove Crkve nema prednost ignorirati su -članove Tijela Kristova. Ovo je apostolovo stajalište u ovoj lekciji.

"GLEDAJTE DA NIKO NE ČINI ZLO"

Naravno, svatko treba za sebe paziti, prvo, da drugima ne čini zlo; ali drugo, Crkva bi se trebala pobrinuti da nitko od njezinih članova u zajedništvu to ne učini bez upozorenja. Kao što smo vidjeli, ovo je posebna dužnost "Starješina" - paziti na sve interese stada i odnosa između Crkve i drugih. Crkva je Gospodinova obitelj, i što god jedan član ove obitelji može učiniti, a da je protivno Pravdi i Ljubavi, donijet će sramotu ili bruku svim članovima, a posebno Glavi Kuće – našem dragom Otkupitelju. Naprotiv, trebamo vidjeti da svi "slijede dobro, jedni prema drugima i prema svima." Ovo je jedinstveno

učenje Svetoga Pisma. Izražava viši princip i uzvišeniji karakter nego što općenito prevladava. Muškarac ili žena koji bi zaboravili dobrotu ili zanemarili dobročinstvo bili bi gledani kao "zli" od strane svih, civiliziranih ili poganskih. Tu svijet povlači crtu i izjavljuje djelima, ako ne i riječima, da neprijatelje treba mrziti, suprotstavljati im se i pržiti ih kad god se prilika pruži. Svatko tko bi bio jednako dobar prema prijateljima, susjedima i neprijateljima sigurno bi bio božanstven, do te mjere da bi bio izvan dodira sa simpatijama svojih susjeda i prijatelja. Smatrali bi ga mekim i nemuževnim ako se ne bi suprotstavio svojim neprijateljima i nezahvalnim prema svojim prijateljima ako bi prema neprijateljima postupao velikodušno. Ali ne smijemo slijediti svjetske ideale.

Naš je Gospodin bio taj koji je dao primjer i dao poruku: "Ljubite svoje neprijatelje. Činite dobro onima koji vas mrze i progone vas i govore zlo o vama." On je bio taj koji je rekao, "Ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? Ne čine li carinici i grešnici isto? Ali budite slični svome Ocu na nebu, jer on je blag prema nezahvalnima i šalje svoju kišu i sunce i na zle i na dobre." Tako vidimo da se duh Gospodnji očituje također kroz riječi njegovih apostola i primjer ovih nebeskih učenja trebao bi se očitovati u životu svakog Kristovog sljedbenika. Rečeno nam je da ćemo tako proslaviti našeg Oca koji je na nebesima, i tako ćemo također oblikovati karakternu sličnost našeg Otkupitelja i našeg Oca u sebi i drugima na koje imamo utjecaj.

"UVIJEK SE RADUJTE"

Sa svjetovnog stajališta ovo se mora činiti čudnim riječima čovjeka koji je godinama služio Kristu kao misionar, ne samo da se

dobrovoljno lišava udobnosti doma, prednosti svojeg životnog položaja i obuke i rimskog državljanstva, nego dodatno trpi udarce i bičevanje, i, prema vlastitom jeziku, tretiran kao "Priljavština i smeće zemlje." Zašto bi mislio na radost i, iznad svega, zašto bi pisao Crkvi u Solunu da se raduje? Nije li on na njih doveo progone koje su morali podnijeti? Bez njegove poruke ne bi saznali ništa od ovoga. Kakva neprikladna riječ za takve ljude u takvim okolnostima — Radujte se! Ah! svijet nas ne poznaje i ne poznaje izvor naše radosti i mira. Kako svijet može shvatiti da oni koji primaju Božansku poruku u dobra i poštena srca i pomazanje od Svetoga imaju trajni izvor osvježenja, ne samo u Božanskoj providonosnoj brizi u svim životnim stvarima sada, nego dodatno nadahnuće "iznimno velikih i dragocjenih obećanja," koja uključuju krunu slave i život vječni i Božansku prirodu.

"MOLI BEZ PRESTANKA"

Nekima je molitva u bilo koje vrijeme naporna, zamorna, ali za pravog kršćanina molitva predstavlja jedan od najvećih Božjih blagoslova. Njegova prednost da pristupi prijestolju nebeske milosti da zadobije milosrđe, a također i da pronade milost za pomoć u svakoj potrebi, prednost je čija se vrijednost ne može previše cijeliti. Gospodinov narod rado se često okuplja na molitvu i bogoslužje, ne samo nedjeljom, nego i sredinom tjedna. Drago im je prignuti koljena u molitvi svakog jutra, zahvaljujući Darovatelju svakog dobrog dara za blagodat života - za sve životne blagoslove i prednosti. Rado ga pregledaju na kraju dana i slave Boga za njegov blagoslov i zaštitu, za milosti koje su uživali, za ispunjena obećanja, za uslišane molbe. Drago im je također što imaju priliku prepričati iskustva dana i ispričati se i tražiti

oprostenje za nedostatke, te obnoviti svoje zavjete odanosti i vjernosti u ime i snagu Otkupitelja. Ove blagoslovljene prednosti molitve pripadaju Gospodinovoj obitelji jer su njegove i imaju mu neprestani pristup preko svog velikog Zagovornika, svog Otkupitelja.

Međutim, Apostol govori o "molitvi bez prestanka." Što on znači? Odgovaramo da je sljedeća izjava objašnjenje: "U svemu zahvaljujte." Jednom riječju, život naprednog kršćanina trebao bi biti život molitve u smislu da želja za spoznajom volje Gospodnje treba neprestano biti pred njegovim umom, i u svakom pritisku života, u svakoj kušnji, u svakoj pobjedi, u svakom pothvatu treba volju Gospodnju tražiti i prihvaćati i zahvaljivati. Interesi dana koji su ujutro predani Gospodinu trebali bi se stalno imati na umu kao da su u njegovoj brizi pune ljubavi tijekom dana. Iskustva života kakva dolaze treba prihvatiti sa zahvalnošću kao pod Božanskom voljom; i za njih treba biti zahvalan, bilo da se sviđaju ili ne sviđaju tjelesnom čovjeku, "Jer ovo je volja Božja u Kristu Isusu za vas." To je ono što bi Bogu bilo drago. Ovo je opravdanje visokih prednosti koje nam je njegova milost osigurala. Nastojmo sve više i više živjeti do najvišeg vrhunca naših prednosti. Proporcionalno tome naći ćemo se bliže Gospodinu, razvijati se u njegovom karakteru i radovati se u nadi u slavu Božju i dragocjenostima koje on čuva za one koji ga ljube.

"NE GASI DUHA"

Sveto Pismo predstavlja Boga kao svjetlo. "Bog je svjetlo." U Svetom šatoru bio je predstavljen blistavim svjetlom na prijestolju milosti zvanom Šekina slava. Naš Gospodin Isus, ispunjen svjetlom Duha Svetoga, nazvan je "Svjetlom

istinskim." I on je bio taj koji je rekao za svoje sljedbenike: "Vi ste svjetlost svijeta. Neka vaše svjetlo tako svijetli pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave vašeg Oca koji je na nebesima." Slično je Božanska moć na Pedeseticu bila predstavljena plamenovima svjetlosti, razdijeljenim jezicima vatre. Slično tome, Duh Gospodnji iz njegove Riječi je u Svetom Pismu prikazan kao bljesak svjetla iz svjetiljke. Kao što čitamo: "Riječ je tvoja svjetiljka nozi mojoj, svjetiljka stopama mojim." Plamen svete ljubavi, Duh Sveti Oca i Sina, zapalio se u našim srcima po Riječi milosti i po udjelu Duha Svetoga. U mjeri u kojoj smo hranili ovaj plamen (Duh) Istinom, postali smo goruća i sjajna svjetla u svijetu – Duh Gospodnji u nama.

Ali kako se lako takav sveti plamen može ugaziti - također kako brzo! Dovoljna količina duha svijeta mogla bi ugaziti naš plamen, ugušiti ga; ili, čak da ga stavimo pod čašu, možemo zatvoriti od sebe Božansku opskrbu uljem i duhovnim kisikom i uskoro bismo ugazili plamen ljubavi - Duha Svetoga. Nismo spomenuli Protivnika; ipak je on jedan od moćnih utjecaja protiv kojih se treba boriti. On nas stalno pokušava dovesti u takav položaj koji bi ugasio naše svjetlo i ugasio Duha. Ako ne na jedan način, onda na drugi, naši napadi dolaze od svijeta, tijela ili Protivnika. Ipak, Apostol nagovještava da mi, i samo mi, odlučujemo o tome - hoće li se Duh Sveti u nama ugaziti ili ne. Ovo je Božanski dogovor: možemo se izvuci iz Gospodinovih ruku ako želimo, ali ni svetac ni grešnik to ne mogu učiniti umjesto nas. Sam Protivnik je nemoćan dotaknuti jednog od Gospodinovih "malenih" sve dok u njemu ostaje vjera, ljubav i poslušnost. On sam, dakle, ima

posla s tim, jer je Bog obećao da neće dopustiti da bude iskušan iznad onoga što on može podnijeti, nego će, s iskušenjem, osigurati put za bijeg. Kao što plamen ljubavi treba održavati gorućim u našim pojedinačnim srcima, tako ga u Crkvi treba čuvati, favorizirati.

„PROROKOVANJA NE PREZIRITE"

Ne smijemo prezirati proročanstva, već ih poštivati i paziti na njih. Ali to nije ono o čemu Apostol govori. Pod riječju proricanje mislio je na učenje, javno izgovaranje. Ne prezirite ono što bilo tko može javno izgovoriti kao dijete Božje u Crkvi Kristovoj. Ako je on istinski kršćanin, koliko možete razaznati, ne samo po ispovijestima vjere u Otkupitelja i njegovoj žrtvi, nego ga također ispovijeda u posvećenom životu, budite spremni to čuti. Ne primite ga na osporavanje njegovih sumnji, već mu dopustite da kaže svoje viđenje Istine Božanskog plana, ako ima nešto u skladu s temeljem za što vjeruje da bi bilo dodatno korisno drugima i Crkvi. Jednom riječju, nemojte biti iznad saslušanja bilo kojeg od braće.

Unatoč tome, sve dokažite i čvrsto držite ono što je dobro - ono što prolazi test. Zato što je brat iskren, ozbiljan, ne dokazuje da je u pravu u svojim Biblijskim tumačenjima. Bog bi takve mogao spriječiti da imaju bilo kakvu priliku u Crkvi. Unatoč tome, njihovo dopuštanje moglo bi biti blagoslov za sve koji imaju ispravan stav srca. Čak i ako ne možete prihvatiti njegov prijedlog, proučavanje predmeta, istraživanje Svetoga Pisma u dokazivanju može vam biti od trajne koristi, utvrđujući vas više nego ikad u Istini. Ali budimo sigurni da se čvrsto držimo dobra. Poznati su nam slučajevi u kojima se ovaj savjet nije pažljivo pridržavao. Nešto od

lošeg ponijelo se s dobrim, a rezultat je bila neopisiva šteta.

"SVAKOG SE VIDA ZLA KLONITE"

Prema revidiranoj verziji, to je suzdržati se od svakog oblika zla. O da! koliko je sveobuhvatan jezik Apostola. Protivnik, kroz staru prirodu, htio bi da vjerujemo da iako je istina da se od nekih grubljih oblika zla treba suzdržavati, nije potrebno niti ispravno da se trudimo suzdržavati se od svakog oblika zla. Molba je da "starom čovjeku" damo šansu, a ne da ga prebrzo ubijemo. Sretan je onaj koji sluša Gospodina, kaže Apostol, i ne obraća pozornost na "staroga čovjeka." Prvi korak u suzdržavanju od svakog oblika zla je *odlučiti* ili se *zavjetovati* da ćete to učiniti. Određivanje volje, svrhe, namjere, mora doći prije nego što se može voditi uspješna borba. Volja odlučuje na koju ćemo stranu u svakom pitanju stati. Takva odluka Bogu je zavjet i takav zavjet da ćemo se suzdržavati od svakog oblika zla i svake pojave zla najbolje što možemo je zavjet koji smo preporučili tijekom prošle godine i koji su preuzeli mnogi od čitateljima ovog Časopisa i za koje oni izvještavaju da im je bilo izvor tolikih blagoslova.

Neki kažu, Da, odobravamo svaku značajku tog zavjeta kao dosljednu uputama Riječi Božje - svaku njegovu stavku bez iznimke, ali mi je nismo preuzeli. Činjenica je da se ne volimo vezati. Želimo zadržati svoju slobodu i odlučiti o svakom pitanju prema zaslugama. Naš odgovor je da je naš Savez s Gospodinom na nama da svaki životni interes treba biti oblikovan prema našem razumijevanju Božanske volje i da slavimo Gospodina i da budemo najveći izvor blagoslova za druge i za sebe. Pitanje je koliko nam to ostavlja slobode.

Ako svoju slobodu zadržimo do trenutka iskušenja, onda nas naš izvorni Savez obvezuje da činimo i budemo ono što bi se svidjelo Gospodinu. Čini se da je razlika u tome što davanjem Zavjeta na sveobuhvatan način i pokrivanjem praktički svakog izvora iskušenja za dane, tjedne i godine koje dolaze mi smo potpuniji nego prije odrubljivanja glave starcu i pripremanja za ukop. Više voli da produžimo agoniju i odlučimo, ako moramo, u zadnji čas. Zašto? Zato što se nada da bi tu i tamo iskušenje moglo doći u najsuptilnijem obliku ili u nečujanom trenutku i tako bi mogao, makar i samo trenutno, dobiti malu prednost i slobodu na štetu Novog Stvorenja. Je li mudro ili nije mudro brinuti se za tijelo, čak i do te mjere da se do posljednjeg trenutka držimo svojih osobnih sloboda? Ne bi li bila prednost velike većine ljudi riješiti ova pitanja jednom zauvijek i tako uzrokovati da nada starca umre i on se što prije preda?

"SAM BOG MIRA"

Sada dolazimo do završnih stihova koje smo primijetili na početku - sažetak, slika karaktera. Ako slijedimo put koji je zacrtao apostol, sam Bog će nas posvetiti u potpunosti, potpuno. Nije li to ono što želimo? "Vjeran je onaj koji nas poziva, koji će i učiniti sve što je od njega." Stoga su odgovornosti na nama.

Apostol svoj argument prenosi izvan pojedinačnog pitanja Crkvi, Duhu Crkve, Duši Crkve, Tijelu Crkve, za koje je molio da se očuva čitavo i bez krivnje za Isusov dolazak. Nedvojbeno bi ostao do danas da je zadržao svoj rani i ispravan odnos prema Gospodinu. Ali polazeći od toga, Crkva u Solunu nije bila sačuvana. Danas tome nema ni traga. Nastojmo, pojedinačno i kolektivno kao Crkva naroda

Gospodnjega, imati ovu posvećujuću Božju silu u cijelosti, u potpunosti pod kontrolom svake moći u nama i našeg jezika, kako bismo mogli slaviti Boga tijelom i duhom koji su njegovi . Mi koji živimo na kraju doba možemo shvatiti da je došlo vrijeme, ne samo da je sud započeo u domu Božjem, nego i da svi vjernici mogu biti sačuvani i doživjeti dio veličanstvene promjene "u jednom trenutku," u tren oka"—"Prvo uskrsnuće."

JOŠ MALO

Još malo umornim nogama kročiti uskim putem,
još malo, vrijeme neće biti dugo,
još malo Bezgrešnog slijediti iz dana u dan,
još malo patiti i biti jak.

Još malo kolebavim jezikom svjedočiti za Boga,
još malo trpjeti prezir i sramotu,
još malo glasom i perom širiti istinu,
još malo slaviti njegovo ime.

Još malo, s poniznom vjerom da vodite dobru borbu,

još malo, da zgrabite čvrsto dvosjekli mač,
još malo, i sotonske čete sve će se dati u bijeg,

još malo, zatim, uzdaj se u Gospodina.

Još malo, još malo, O, nek nam je ovo pjesma,

Još malo, ne spuštaj oklopa;

Još malo, još malo, sukob neće biti dug,

Još malo, pa ćemo nositi krunu!

GWS

AZIJA JE ČULA RIJEČ GOSPODNJU

— [DJELA APOSTOLSKA 18:23](#) : 19:22 .—
15. KOLOVOZA.—

Ključni tekst:—"Ime Gospodina Isusa bilo je uzveličano."— [Djela 19:17](#).

NAŠA sadašnja lekcija povezuje iskustva sv. Pavla u razdoblju od otprilike dvije i pol godine. Napustio je Korint vjerojatno šest mjeseci nakon što je napisao svoje pismo Solunjanima, putujući u Jeruzalem, odlučan, ako providnost dopusti, prisustvovati sljedećem blagdanu Pashe u Svetom gradu - ne židovsku, naravno, već zamjenu; kao što sveti Pavao objašnjava: "Krist naša Pasha je ubijen; svetkujmo stoga svetkovinu." ([1 Kor 5:7](#) .) S apostolom su putovali Akvila i Priscila, koji su se spremali učiniti Efez svojim domom. Sam sveti Pavao ondje se nakratko zaustavio i po svom običaju ušao u sinagogu i obratio se Židovima. Bio je dobro primljen i nagovaran da ostane, ali on je požurio, obećavši da će se, ako bude moguće, vratiti.

Kad se ipak vratio na svoje treće misionarsko putovanje, na dvije godine zaustavio se u Efezu, jednom od najvećih gradova svijeta toga doba, koji je po kulturi i umjetnosti bio tik uz Atenu, a po slikarstvu ga nadmašio. Njegov Dijanin hram smatran je jednim od sedam svjetskih čuda.

Stoga je to bio vjerski grad prema poganskom idealu.

SAVRŠENIJE GA UPUTILI

Nakon što je sveti Pavao otišao iz Efeza, tamo je došao Židov po imenu Apolon, obraćenik na kršćanstvo, i propovijedao Krista s priličnom smjelošću, poznavajući samo Ivanovo krštenje, krštenje pokajanja, koje je bilo samo za Židove. Akvila i Priscila bili su privučeni ovim elokventnim čovjekom i nasamo ga savršenije uputili u put Gospodnji, potpunije mu objasnivši, bez sumnje, glede pentekostnog blagoslova i pomazanja Duhom Svetim mogućeg svim vjernicima. Njihov postupak je bio hvalevrijedan jer se nisu javno protivili Apolonu, već su cijenili posao koji je obavljao i nastojali su mu pomoći u potpunijem, temeljitijem propovijedanju Evanđelja. To je riječ izgovorena u vrijeme, ne samo odgovarajuća riječ, nego i na pravilan način, koju Gospodin rado blagoslovi i posjeduje. Zapamtimo to svatko od nas i tražimo i molimo da budemo mudri kao zmijske i bezazleni kao golubovi u dijeljenju kruha života.

Očito Apolon nije bio dovoljno uvjeren da ga to navede na pokušaj daljnje razrade Evanđelja, pa kad se sveti Pavao vratio na svoj dvogodišnji boravak u Efezu, tamo je zatekao određenu kršćansku braću koja su bila ozbiljna, ali bez određenih uobičajenih dokaza o tome—Duh Sveti kao dar, kao moć govorenja jezicima, iscjeljivanja, itd. Smatrajući slučaj neobičnim, upitao je nisu li primili Duha Svetoga otkako su povjerovali. Odgovor je bio da to nikad nisu razumjeli. Apolon ih nije poučio; a Akvila i Priscila, iako su sami po sebi bili jasni, nisu bili priznati kao autoritativni učitelji. Međutim, bili su vrlo spremni za poučavanje svetog Pavla i

rado su primili njegovu poruku i daljnji prikaz Evanđelja. Sveti Pavao je naredio da se ponovno krste jer je krštenje koje su primili bilo samo Ivanovo krštenje za oprostjenje grijeha. To nije bilo dovoljno za ove ljude, jer su po prirodi bili pogani, a Ivanovo krštenje bilo je samo za Židove. Stoga je sveti Pavao naredio da se iznova krste s ispravnim razumijevanjem - prvo, da budu opravdani, i drugo, da je krštenje za njih značilo uranjanje u Tijelo Kristovo kao udovi. Slijedeći upute apostola postali su dionici darova Duha Svetoga.

OTVRDNULI I NISU VJEROVALI

Apostol je tri mjeseca imao slobodu u sinagogi među Židovima i upotrijebio je za vješto predstavljanje Krista kao Ispunitelja zahtjeva Saveza zakona, Mesije, Otkupitelja i Glave proslavljene Crkve, pri čijem Drugom dolasku će se uspostaviti obećano Kraljevstvo Božje pod cijelim nebom. "On je hrabro govorio tri mjeseca, raspravljajući i uvjeravajući stvari koje se tiču Kraljevstva Božjega." Nije prestao da osporava neznaboštvo niti da osporava grčke filozofije. Imao je poruku od Gospodina i predao ju je - poruku Kraljevstva, koju danas razumije tako malo Gospodinovog dragog naroda.

Sveti Pavao svjedoči da je Istina "miris života na život i smrti na smrt." Ili ima nježan, omekšujući, podmazujući učinak na um, život i karakter, čineći ga punim ljubavi i sličnim Kristu, ili, obrnuto, ima otvrdnjavajući učinak, ogorčujući učinak, odbijajući protivnika od Gospodina i njegove poruke. Ne iznenađuje nas da je to bio učinak u Efezu; da, i svugdje danas, kao i tada, gdje god se Istina govori jasno, temeljito, inteligentno.

Danas katolici mogu propovijedati u protestantskim crkvama; mogu i Židovi. Unitarijanci i trinitarijanci, vjernici u izbor i slobodnu milost, vjernici u nešto i vjernici u ništa, svi se mogu miješati u takozvanom kršćanskom skladu i zajedništvu i bez pomisli na progon jedni drugih. Zašto? Jer, iako se razlikuju jedan od drugoga, imaju dovoljno pogrešaka u međusobnom skladu da čine temelj sporazuma. Dokaz za to je da čim se Istina, cijela Istina i ništa osim Istine objavi u njihovoj sredini, svatko od njih je osuđuje, suprotstavlja joj se, blati je, krivotvori, ocrnjuje, laže; i sve što je povezano s tim dolazi više ili manje pod društvenu zabranu, duh progona. Oni ne vole miris Istine. Za njih ima miris smrti, samopožrtvovnosti, koja je u suprotnosti sa svim njihovim nadama, ciljevima i željama. Neki od protivnika Istine danas otvrdnjuju vlastita srca svojim stavom, baš kao što je to učinio faraon prije tri tisuće i pet stotina godina, i baš kao što su to učinili veliki svećenici, pismoznanci i farizeji prije osamnaest stoljeća. Žao nam ih je, ali što možemo?

OTIŠAO JE OD NJIH

Kad je protivljenje u sinagogi postalo neljubazno i ogorčeno, zlobno, apostol je otišao, ne iz grada, koji ga nije progonio, nego iz sinagoge, koja se protivila njegovu učenju. Ovdje imamo i naš prijedlog za naše postupanje. Prvo trebamo biti vjerni Bogu; drugo, kada naša poruka bude odbijena, ne trebamo ostati dosađivati ljudima s njom, nego otići onima koji imaju "uho da čuju." Trebali bismo "propovijedati evanđelje krotkima."

Tiran je imao školu u blizini sinagoge koja je Gospodinovom providnošću, iznajmljivanjem ili

na neki drugi način, postala dostupna kao propovijedalište za navještaj Riječi, a sveti Pavao je tu priliku vjerno koristio oko dvije godine. Rezultat je bio da je iz Efeza "vrata Male Azije", ili, kako se ponekad naziva, "Oko Azije," Riječ Gospodnju odnesena u razne gradove putujućom publikom, uključujući Židove i prozelite.

Sjećamo se da je neke dvije godine prije toga sveti Pavao nastojao otići u Malu Aziju; ali, "Duh mu nije dopustio," je objašnjenje njegovog neodlaska. Još nije bilo došlo vrijeme da poruka stigne do Male Azije. Kako očito Bog zna uvjete; ne samo najpovoljnije uvjete za razvoj karaktera njegova vjernog apostola, nego i vremena i razdoblja najprikladnija za njegov vlastiti rad na svakom mjestu, uključujući raspored stvari tako da se izvuku različite poslanice koje su stoljećima dokazale od velike vrijednosti za Kućanstvo Vjere!

ČUDA PO RUKAMA SV. PAVLA

Kada razmišljamo o darovima Duha koji su dodijeljeni ovom velikom apostolu, darovima jezika, iscjeljivanja itd., cijenimo te dokaze da je bio Božji sluga, ali oni ne izazivaju naše najveće poštovanje. Prihvaćajući ih kao od Gospodina, mi ipak još više cijenimo iz istog izvora njegov dar tumačenja Božanskog plana vjekova, njegovo razjašnjavanje filozofije istog, njegovo izlaganje tipova i proročanstava, njegove opomene i pobude u smjeru izgradnje karaktera. Ovim čudima kroz pero Apostola Bog nam je dao bogat blagoslov - daleko više od prirodnog vida i tjelesnog ozdravljenja. Vjera nam je ojačala, nada i ljubav prema Bogu i braći.

Zlih duhova je bilo i tada, kao i danas, s tom razlikom što se danas takvi opsjednuti nazivaju

ludima i prema njima se postupa u skladu s tim, dok je vjerojatno polovica štíćenika umobolnica stvarno opsjednuta zlim duhovima, čiji mozak nije fizički poremećen. Kako je sveti Pavao, između ostalih čuda, izgonio zle duhove u ime Gospodnje, neki su njegovi protivnici tvrdili da je to činio samo hipnotičkim utjecajem, a da bi i drugi mogli činiti isto kad bi htjeli. Provodeći misao pokušali su istjerati zlog duha, s katastrofalnim rezultatima. Zapovjedili su duhu da izađe iz čovjeka u ime Isusovo, kojega je Pavao propovijedao. Ali "zao duh odgovori i reče: Isusa poznajem i Pavla poznajem; ali tko ste vi? I čovjek u kojem je zao duh skoči na njih, svlada ih i nadvlada ih tako da pobjegoše iz te kuće goli i ranjeni." Kako su ti protivnici bili istaknuti ljudi, stvar je postala opće poznata i Židovima i Grcima u Efezu, a rezultat je bio duh poštovanja, a ime Gospodina Isusa je veličano.

KNJIGE O MAGIJI, VJEŠTIČARSTVU I HIPNOTIZMU

Čitamo da su "mnogi koji su povjerovali dolazili i ispovijedali se i pokazivali djela svoja". Razotkrili su činjenicu da su mnoga njihova djela bila okultna ili skrivena moć i štetna. Donijeli su svoje knjige i otvoreno ih spalili. Nisu ih prodavali drugima i tako dopuštali širenje zlog utjecaja, nego su dali svoj udio prema njihovom uništenje. Tako treba biti i nadalje. Oni koji se obrate Gospodinu iz tame i grijeha trebaju javno priznati preobrazbu svojih srca i života i trebaju uništiti sve što je sračunato da vrši zao utjecaj, bilo na sebe bilo na druge. To je temeljiti obraćenik – obraćen od središta do oboda – koji je zauzeo radikalni stav za pravednost, kao što ga je prethodno zauzeo za grijeh, Gospodin dopušta da mu se oda počast; a ponekad i na žrtvu zemaljskih interesa.

Svjedočanstvo je: "Tako je (stoga) Riječ Božja snažno rasla i prevladala."

Apostolova raznovrsna iskustva kao sluge Gospodnjeg su izvanredna. Na početku svoje službe bio je opsjedan i progonjen u gotovo svakom gradu, dok je kasnije, kao što smo vidjeli, bio razmjerno bez progona gotovo četiri godine. Tko je spoznao um Gospodnji? Vjera nas uvjerava da su svi apostolovi koraci bili božanski, mudro određeni. Možda su mu bila potrebna grublja iskustva na početku njegove službe kako bi ga izglancala, pripremila za njegovu daljnju službu, pisanje njegovih poslanica, itd. Nedvojbeno ćemo bolje razumjeti njegova iskustva, a i naša vlastita iskustva, kada ćemo, s vremenom, iza vela, vidjeti onako kako smo viđeni i znati kako smo poznati. Do tada Gospodin zahtijeva da iskazujemo vjeru i pouzdanje u njega, bez sumnje.

